04/09/2021

Η εξόδιος κι ο επικήδειος του ηγούμενου της Γαλιλαίας Άνθιμου

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Τελέσθηκε χθες, Παρασκευή 19η Αυγούστου (με το παλαιό εορτολόγιο)/3η Σεπτεμβρίου 2021, η εξόδιος ακολουθία του πολιού Αρχιμανδρίτη Άνθιμου Θεοχαράκη, ηγουμένου της επί του Όρους των Ελαιών Πατριαρχικής Μονής των Γαλιλαίων, που εξεδήμησε εις Κύριον σε ηλικία 90 ετών την προμεσονύκτιο ώρα της Πέμπτης.

Η Αγιοταφιτική Αδελφότητα, την οποία επί πολλά έτη ευόρκως διακόνησε ο εκλιπών, έψαλε την Νεκρώσιμη αυτού Ακολουθία, προεξάρχοντος του Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου στο Ιερό Παρεκκλήσι της Αγίας Θέκλας, συνιερουργούντων των Αγιοταφιτών Αρχιερέων, Ιερομονάχων και Ιεροδιακόνων, παρουσία του Γενικού Προξένου της Ελλάδος στα Ιεροσόλυμα κ. Ευαγγέλου Βλιώρα και με την προσευχητική συμμετοχή μοναχών, μοναζουσών και εκπροσώπων του Αραβοφώνου ποιμνίου των Κοινοτήτων, στις οποίες ο εκλιπών διακόνησε.

Τον επικήδειο εκφώνησε ο Γέρων Αρχιγραμματεύς Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης Αρίσταρχος, ως έπεται:

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβασμία τῶν ἱεραρχῶν χορεία,

κ. Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Σεβαστοί Πατέρες,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Μετά κατανύξεως καί λύπης πολλῆς, ἱστάμεθα πρό τοῦ σκηνώματος τοῦ χθές πρός Κύριον ἐκδημήσαντος ἀγαπητοῦ καί πολιοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν Ἁγιοταφίτου Ἀρχιμανδρίτου Ἀνθίμου. Ἱστάμεθα ἀναλογιζόμενοι πῶς τό περί ἡμᾶς τοῦτο γέγονε μυστήριον; Πῶς ὡμοιώθημεν τῇ φθορᾷ; Πῶς συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; Πῶς διεσπάσθη τῆς συμφυΐας ὁ ἁρμονικώτατος δεσμός; Πῶς ἡ ψυχή βιαίως ἐχωρίσθη ἐκ τοῦ σώματος; Εἰς τάς ἀνθρωπίνους ἡμῶν σκέψεις ταύτας ἔρχεται ἡ ἀπάντησις ἐκ στόματος τοῦ ὑμνῳδοῦ τῆς Ἐκκλησίας ὅτι «ἄλγος τῷ Ἀδάμ ἐχρημάτισε ἡ τοῦ ξύλου ἀπόγευσις πάλαι ἐν Ἐδέμ». Ὅτι δηλαδή ὁ ἄνθρωπος οἰκείᾳ βουλήσει ἀποκοπείς τῆς κοινωνίας τῆς πηγῆς τῆς ζωῆς ἐπέφερεν ἐπί τοῦ ἑαυτοῦ του τόν θάνατον. Ὁ Θεός διά σπλάγχνα ἐλέους μή ὑποφέρων νά βλέπῃ τό πλάσμα του εἰς τήν φθοράν καί τήν ἀπώλειαν, ὡμοιώθη αὐτῷ, γέγονε ἄνθρωπος ἐν Χριστῷ, ἐνηθρώπισε καί ἐδέχθη καί αὐτόν τόν θάνατον, ἵνα ἐκ τούτου λυτρώσῃ τό πλάσμα Του. Ἐν τῇ οἰκονομίᾳ ταύτῃ τοῦ Θεοῦ ὁ ὑπέρ ἡμῶν σαρκί σταυρωθείς καί τριήμερος ἐκ νεκρῶν ἀναστάς Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν εἶναι ἡ παραμυθία ἡμῶν εἰς τήν φοβεράν ταύτην ὥραν τοῦ θανάτου, διαβεβαιῶν ἡμᾶς: «Ὅτι ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἄν ἀποθάνῃ, ζήσεται», (Ἰωάν. 11, 25). Ἐξ ἴσου παραμυθητική εἶναι καί ἡ διαβεβαίωσις τῆς Ἐκκλησίας εἰς τάς εὐχάς αὐτῆς ὅτι οὐκ ἔστι θάνατος ἡ ἀπόθεσις τοῦ σκήνους τῶν εἰς Χριστόν πιστευόντων ἀλλά μετάθεσις ἐκ τῶν προσκαίρων ἐπί τά αἰώνια, ἐκ τῶν ἐπιγείων πρός τά οὐράνια, ἐκ τῶν λυπηροτέρων πρός τά θυμηδέστερα. Εἶναι ἀπόλαυσις τῶν οὐρανίων οὐχί «δι’ ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι ἀλλά πρόσωπον πρός πρόσωπον…», (Α΄Κορ. 13, 12).

Ἐν τῇ βεβαιότητι ὅθεν τῆς πίστεως ταύτης ὑπερβαίνομεν τήν ἀνθρωπίνην λύπην ἡμῶν ἐπί τῷ χωρισμῷ τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν καί προπέμπομεν αὐτόν εἰς τήν μόνιμον οὐράνιον κατοικίαν αὐτοῦ ἀξιοχρέως ἀναμιμνησκόμενοι περί αὐτοῦ ὅτι

οὗτος ἐκ τῆς γενετείρας αὐτοῦ μεγαλονήσου Κρήτης προσῆλθεν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν καί ἀφιέρωσεν ἑαυτόν εἰς τό Ἱερόν ἡμῶν Κοινόν, ἐντασσόμενος εἰς τήν Γεραράν Ἁγιοταφιτικήν ἡμῶν Ἀδελφότητα δεχόμενος τό μοναχικόν σχῆμα καί ἀκολούθως τό ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης. Ἔκτοτε, φιλάδελφος ὢν τό ἦθος, εὔελπις, ἀφιλοκατήγορος, καταδεκτικός καί εὔχαρις, τήν Σιωνίτιδα Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν καί τήν ἐν αὐτῇ Ἁγιοταφιτικήν Αδελφότητα διηκόνησε εὐόρκως μετά ζήλου καί ἀφοσιώσεως Ἁγιοταφιτικῶς, Προσκυνηματικῶς καί Ποιμαντικῶς εἰς διαφόρους διακονίας, ὡς ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως Θαβωρίου Ὄρους, τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Πραιτωρίου, τοῦ Θεομητορικοῦ Μνήματος ἐν Γεθσημανῇ, τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου ἐν Λύδδῃ, τοῦ Σαρανταρίου Ὄρους, τῆς ἐν Ἱεριχοῖ ἱερᾶς Μονῆς τοῦ προφήτου Ἐλισσαίου παρά τήν συκομορέαν τοῦ Ζακχαίου καί κατά τήν τελευταίαν εἰκοσαετίαν ὡς ἡγούμενος τῆς ἐπί τοῦ Ὄρους τῶν Ἐλαιῶν ἱερᾶς Μονῆς τῶν Γαλιλαίων Ἀνδρῶν(Galili Viri), ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπετέλεσε ἔργον λειτουργικόν διά τῶν καθ’ ἑκάστην ἑβδομάδα θείων Λειτουργιῶν ὡσαύτως καί εἰς τό παρεκκλήσιον τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἀλλά καί ἀνακαινιστικόν, ἀνεγείρων ἰδίαις δαπάναις νέαν πτέρυγα αὐτῆς.

Ἐν ταῖς ἀγαθαῖς μνήμαις ταύταις προπέμποντες τοῦτον σήμερον, παρακαλοῦμεν τόν φιλάνθρωπον Θεόν ἡμῶν, ὅπως ἐπίδῃ ἐπί τά ἔργα αὐτοῦ ταῦτα τά ἀγαθά καί παρίδῃ πᾶν πλημμέλημα αὐτοῦ ἑκούσιον ἤ ἀκούσιον καί τάξῃ τήν ψυχήν αὐτοῦ ἐν Παραδείσῳ μετά ὁσίων καί δικαίων, ἀξιῶν αὐτόν τῆς ἀπολαύσεως τοῦ φωτός τῆς τρισηλίου Θεότητος Αὐτοῦ. Γένοιτο.

Εἴη ἡ μνήμη αὐτοῦ αἰωνία!

Ὁ μεταστάς πρός τάς αἰωνίους μονάς ἐνεταφιάσθη εἰς τό ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σιών Κοιμητήριον τῶν Πατέρων.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!